

veb. Kupodivu jsem se kvůli tomu nemusela vyspat s žádným developerem.

No dobře, s jedním jsem spala, ale až poté, co jsme prodali všechny byty v jeho budově. To se nepočítalo.

„Tak jo, dokončete telefony a všichni do chill-out zóny!“ ozval se ode dveří své kanceláře Henry, sotva je otevřel. Jeho líbezný hlásek mi drnčel v uších, div jsem neohluchla. Vsadila bych se, že ho slyšeli i v marketingovém oddělení o pět pater pod námi. Očividně neměl dobrou náladu. Docela jsem se divila, Willow byla ve městě, určitě si dnes vrzli. Několikrát. Bože, byli jak králíci. Jelikož jsem s ní měla jít večer na vernisáž, raději se jí pak zeptám, jestli je v ráji všechno v pořádku.

Carlos si se mnou vyměnil všefikající pohled, zaklapl laptop a stejně jako osmnáct ostatních agentů zamířil ke koutku s barem a pohodlnými gauči, na kterých se obvykle odehrávaly naše krátké porady. Neusmíval se. Od doby, kdy se před dvěma měsíci dozvěděl, že bude vést celé oddělení agentů, mu do smíchu bylo čím dál méně. Kvůli nám všem jsem doufala, že jeho nezábavná nálada je jenom dočasná. Carlos tohle zvládne levou zadní a až se uklidní, pořádně to zapijeme. A když jsme u toho alkoholu... Neztrácela jsem čas a zatímco se ostatní usazovali, rovnou jsem zamířila k baru.

„Lucy? Co děláš?“ zeptal se Henry.

„Nalívám si jako vždycky.“

„Je to nezbytně nutný?“

„Pokud mám hodinu poslouchat, jak se bude Karen naparovat, tak určitě.“ Letmo jsem zahlédla kyselý obličej té botoxové nádhery a přilila si do sklenky víc bourbonu, než jsem zamýšlela.

„Dneska nemám náladu na tvou nevychovanost.“

„Pardon, máš pravdu, omlouvám se,“ souhlasila jsem a s láhví se otočila k ostatním. „Dá si ještě někdo?“

*Cink.*

Jak rychle vylétly ruce nahoru, tak rychle zase klesly, když se patrem rozezněly různé kroky. Mířil k nám Parker starší ve svém perfektním tmavě modrém obleku.

Henry se okamžitě napřímil, jako kdyby přišel generál. S otcem spolu zrovna nevycházeli, ale já byla ta poslední, kdo by dokázal říct, jak vypadá zdravý vztah s někým, kdo vás zplodil.

Mezi agenty to zahučelo polohlasným *dobrý den, pane* a vlezdoprdelkovským *rádi vás vidíme*.

Lháři. Nikdo z nich ho neviděl rád.

„Nezdržím vás dlouho,“ pronesl místo pozdravu a přelétl nás pohledem.

Asi jsem divná, ale na Parkerovi starším vždycky něco... bylo. Dost možná můj otcovský komplex, který bych rozhodně měla probrat s terapeutkou.

To, jak dokázal dostat všechny do latě a během vteřiny se z něj potili až na zadku. Nemohla jsem si ale pomoci, vyzářoval prostě energii velkých koulí. Kdo ví, co ještě měl velkého.

Jednou jsem s ním uvízla ve výtahu. Sice jsme během pěti minut byli venku, ale jeho rezolutní *postarám se o to* a následné telefonické rozdávání rozkazů způsobilo, že jsem měla vlhký sen, jak by mi rozkazoval u sebe v kanceláři. Přeci jenom Henryho měl velmi mladý... Kolik mu mohlo být? Padesát pět? Padesát sedm? Nebyl by můj nejstarší.

Provrtával mě ledovýma očima, jako kdyby přesně věděl, na co myslím. Poté se krátce zadíval na svého syna a otočil se k ostatním.

„Nechal jsem svolat tým, protože jsme získali nového developera. Je to exkluzivní budova s byty v celkové hodnotě přes půl miliardy dolarů.“